

Den Standhaftige Araberkvinde

Hun forklarede selv bødlerne hvorledes de skulle tortere hende (frit efter novelle af Preben Major Sørensen)

Efter en times tortur stod det klart for alle at man ingen vegne kom. Bødlerne følte at deres normale standard for udøvelse af faget ikke var tilstrækkelig, men var dog også klar over at tilfældet var ekstraordinært krævende. Offeret - en smuk 21årig kvinde af arabisk herkomst - viste ligeledes stigende utålmodighed med situationen.

Den indledende tortur havde været rutinepræget og konventionel, men da kvinden så langt fra var konventionel, men tværtimod var et meget talentfuldt torturoffer og derfor naturligt nok ønskede at vise sit talent (et vist mål af koketteri var til stede i hendes attitude), kom det til diskussion mellem bødler og offer.

Man enedes om at gå frem i lidt hurtigere tempo samt i højere grad lytte til kvindens egne forslag. Kvinden var taknemmelig for dette, og bødlerne var glade for at blive udfordret af en fagperson hvilket inspirerede dem til nye tiltag.

Gennem de følgende timers pinligt forhør udvikledes der et kammeratligt forhold mellem den

unge kvinde og bødlerne hvor begge parter lærte at værdsætte hinandens evner, og de ville formodentlig have kunnet nå frem til et perfekt samarbejde hvis ikke de var blevet afbrudt. Imidlertid ankom den offentlige anklager med et følge af øvrigheds personer og journalister, og under indtryk af offentlighedens tilstedeværelse forlangte anklageren torturen indstillet - til stor fortrydelse for både offer og bødler.

Den unge kvinde blødte, men en læge tilså hende og erklærede at torturen på ingen måde havde været livstruende. Anklageren beklagede alligevel forløbet og fastholdt at torturen var en fejltagelse, som ikke måtte gentage sig.

Stillet over for dette argumenterede kvinden med at hun endnu ikke havde tilstået, men at der var blevet gjort visse fremskridt i denne henseende og at torturen derfor burde fortsætte.

Anklageren mindede om at tortur var forbudt ifølge en lang række konventioner, men den unge kvinde havde allerede i retten, og helt i overensstemmelse sandheden, oplyst at de almindelige afhøringer kedede hende, og at kun de hårdeste metoder kunne få hende til at tilstå.

Helt fra hun var lille, var hun blevet seksuelt ophidset når hendes ældre brødre straffede hende, og eftersom hun var anklaget for utugt, ville hård seksuel

tortur være det bedste middel til at fremtvinge en tilståelse.

Anklageren fastholdt imidlertid – mest af hensyn til de tilstedeværende journalister – at det hele var en misforståelse, og løslod på stedet den unge kvinde, men allerede inden hun forlod torturkælderens havde hun og bødlerne aftalt hvordan de i hemmelighed kunne mødes og fortsætte arbejdet.

Da offentligheden og statsanklageren nu var ude af sagen, befandt kvinden sig uautoriseret i fængslet kun kendt af bødlerne og det øvrige personale som hun til gengæld holdt uophørligt beskæftiget. Det gjaldt ikke kun bødlerne, men også køkkenpersonale, fangevogtere, opsynsmænd osv. som alle på forskellig vis bidrog. Sjældent har hårdt arbejde og højt humør befundet sig i en lignende glædespagt.

Man indledte med at arrangere en voldtægt i fængslets spisesal efter arbejdstid. Hele personalet deltog. Ved afklædningen blev det klart for alle at denne unge kvinde virkelig var et naturtalent, et torturoffer af guds nåde. Hun kunne græde og skriges overbevisende, og hun var i stand til at demonstrere overvældende skam efterhånden som hendes klædningsstykker blev frataget hende. Efter hendes eget ønske hængte man hende op i armene midt i spisesalen for at forlænge afklædningen. Hendes nøgne krop fyldte personalet med beundring.

Sjældent havde de set en kvindekrop der i så høj grad var skabt for tortur. Hendes bryster var faste med en naturlig strittende attitude, og hun fik de tilstedeværende til at beføle dem for med egen hånd at erfare deres egnethed til formålet.

Køkkenpersonalet udførte derpå nogle prøvesnit, og det kvindelige personale fastslog at de erigerede brystvorter ikke var skuespil, men at araberkvinden virkelig var seksuelt ophidset. Man diskuterede om brysterne skulle skæres af eller kun brystvorterne. Kvinden mente selv at afskæring af brystvorterne kunne komme på tale, men advarede om at det ville forkorte den samlede torturtid og derfor burde vente til senere. Man gav hende i stedet nogle prøvesnit (køkkenpersonalet var meget opsat på at bruge knive) og enedes om at gennemføre en gedigen voldtægt på et af spisebordene.

Man aftog de sidste klædningsstykker (og konstaterede at kvindens øvrige kropsdele var af samme høje kvalitet og torturegnethed som overkroppen. Samtidig konstateredes det at hendes seksuelle ophidselse ikke var af forbigående karakter).

Kvinden blev bøjet over et bord og hendes ankler bundet til bordbenene. Hendes arme blev strakt frem og ligeledes hendes ansigt, idet man trak hendes tunge frem og holdt den med en pølsetang (det var

igen køkkenpersonalet der udviste kreativitet). Kvindens skiftende ansigtsudtryk mens hun med tungen ude af munden blev bollet af det mandlige personale, overbeviste endegyldigt om hendes kvaliteter som torturoffer.

Efter en times voldtægt var alle trætte, men kvinden udtalte sig rosende om behandlingen og mente at yderligere tiltag af denne art ville kunne fremtvinge en tilståelse.

De følgende dage forsøgte man med legemsbeskadigelse uden dog at gå til yderligheder. Man brækkede kvindens fingre og stak nåle under hendes negle, hvilket alt sammen viste sig utilstrækkeligt. Derpå garanterede man hende at hvis hun tilstod, var man villig til at skære tungen af hende efter tilståelsen, men at rækkefølgen nødvendigvis måtte være sådan, da hun jo ikke kunne tilstå uden sin tunge. Dette accepterede kvinden. Hun tilstod derefter at hun havde levet i utugt, - ikke i sit daglige liv - det havde aldrig havde været tilfældet og i øvrigt umuligt at praktisere. Men i tankerne havde hun bedrevet enhver tænkelig form for utugt. Bødlerne accepterede dette udsagn som en gyldig tilståelse. Herefter hængte de hende op i tungen (man brugte en mellemstor kødkrog), og køkkenpersonalerne afskar kvindens brystvorter. Efter tre timers eksalteret lidelse skar man som aftalt

kvindens tunge af. Døden indtraf kort derefter.

I den efterfølgende tid kom der en stor tomhed over stedet. Alle de mandlige ansatte i fængslet følte at nådens sol var slukket. De begyndte at slå løs på hinanden og eksperimenterede med de nye torturmetoder som araberkvinden havde lært dem. Til sidst var alle fængslets hospitalssenge optaget af bødler og personale der havde fået smag for legen.

Meget mod regimets vilje blev man omsider nødsaget til at sende bud efter en psykolog som havde tortur som speciale. Men indsatsen hjalp kun lidt. Fængslet måtte nedlægges og de ansatte skaffes af vejen. Officielt forlød det at de arbejdede som frivillige ved et psykiatrisk hospital i Pakistan.